

Владета Јеротић

Професор Др Волфганг Кречмер

Средином јула 1994 умро је, изненада, у 76 години, велики пријатељ српског народа, професор Др. Волфганг Кречмер, немачки психијатар и психотерапеут из старог универзитетског града Тибингена. Потекао из славне немачке породице Кречмер - његов отац Ернст Кречмер био је један од најпризнатијих психијатара 20 века - и сам професор психијатрије на тибингенском Универзитету, Волфганг Кречмер је писац више вредних књига из области психијатрије, психотерапије (ужа специјалност у психијатрији била му је психотерапија адолесцената) и теологије. У овој последњој, за психијатре не превише очекиваној области интересовања, Волфганг Кречмер је објавио 1995. године особену књигу под насловом „Психолошка мудрост Библије”.

Живо и активно интересовање за Словене и њихову културу, јавило се у професору Кречмеру неколико година после Другог светског рата и није сплашњавало све до његове смрти. Посећујући у више наврата све словенске земље, остајући дуже, нарочито, у бившој Југославији, а после њеног распада у Србији, Волфганг Кречмер је, као релативно редак немачки полиглот, научио и све словенске језике, најбоље руски и српски језик, што му је омогућило директно општење, подједнако за њега драгоцено, и са простим руским и српским народом и са њиховим школованим људима. Још је нешто професор Волфганг Кречмер остварио што је остало незабележено, бар у професијама које нису биле директно везане за славистичке катедре у Немачкој. У току низа година, наиме, сваки зимски семестар у Тибингену, Кречмер је посвећивао необавезним предавањима, за студенте свих факултета, из словенске културе. Почињући предавања са Русијом, а завршавајући са Бугарском, Волфганг Кречмер је упечатљиво за слушаоце приказивао одлично изабраним слајдовима, слушањем плоча изворне народне музике, као и показивањем карактеристичних примера ношњи словенских народа, које је волео сасвим необичном и несепичном љубављу. Имао сам срећу да и сам посећујем један такав циклус предавања у Тибингену 1958. године. Без обзира на поновљено трагично искуство које су Словени, посебно Срби доживели у прошлости и у нашем веку у судару са Германима, не баш занемарљив број немачких интелектуалаца, хуманистичких културних посланика Европе - довољно је да споменемо Алојза Шмауса у првој половини и Волфганга Кречмера у другој половини 20 века - показали су и Немцима и Србима да истинска култура нема границе, нити зна за разлике у нацији и вери, оживљавајући давнашњу смелу тезу неких слависта и германиста, о духовној

близини Германа и Словена кроз историју и њиховом плодном међусобном мешању и утицању.

Волфганг Кречмер је био дубоко религиозан човек коме је Хришћанство увек било прече, и за лични живот значајније, од припадности некој нацији. Потекавши из умерено религиозне протестантске немачке породице, Волфганг Кречмер је пре тридесет година званично прешао у православну веру, у грчкој цркви у Тибингену, мада је на ово преобраћање пресудан утицај на њега извршила руска православна философска мисао. Када је долазио у Београд, професор Кречмер је посећивао наше црквене православне великодостојнике, као и Теолошки факултет, доносио му поклоне и држао предавања, најрадије остајући, у слободним часовима, у интимном кругу пријатеља којима су припадали Димитрије Богдановић, Војин Матић, Милан Дамњановић, Миодраг Павловић, Душан Пајин и писац овог чланка.

Захвални смо професору Др. Волфгангу Кречмеру на његовој великој љубави коју је показивао за српски народ, за моралну и материјалну помоћ коју нам је указивао, нарочито од године увођења санкција против наше земље, долазећи у Београд и чешће него раније, дубоко и искрено жалећи за још једном у историји тешко поремећене односе Немаца и Срба.

Политичари ће и у будућности, као и у прошлости водити своју превртљиву и немилу политику, уводећи тако народе света једних против других. Таква осведочена ружна работа највећег броја политичара у свету, и јуче и данас, неће спречити, као што ни у прошлости није могла спречити оне сусрете у Духу људи разних народа и религија који остају за сва времена „со земље” која неће никад обљутавити, докле постоје у свету људи као што је био наш племенити пријатељ Волфганг Кречмер.